

taller de nous creadors

Text > JORDI FONT LLADÓ va néixer el 1980 a Sant Andreu Salou, on encara viu i treballa. El fet d'escriure té poc a veure amb la seva formació o la seva feina; és més aviat una afició, una dèria. Al capdavant, escriu qui vol escriure, però publicar ja és tota una altra cosa, i aquesta és la seva primera vegada.

La saó

La suor freda, el formigueig, les dents serrades i aquestes dèries tan meves tornen sempre que començo a tenir la vida encarrilada. Durant el temps que vaig estar fent teràpia, vaig desatendre la casa, el jardí, les amistats i a mi mateixa, per tal de fer-les desaparèixer. Però no n'hi ha hagut prou, quan les condicions han sigut favorables han tornant a aflorar per endur-se'm a l'abisme de sempre.

Em vaig refugiar en un petit poble de muntanya, lluny de tot i de tothom, per abraçar arbres, fer *mindfulness* i ioga. Passat l'hivern, quan vaig considerar que ja estava preparada, vaig tornar, vaig trucar als amics, vaig comprar mobles per redecorar la casa, i vaig recuperar l'afició per la jardineria, heretada de la mare. I després d'uns quants mesos de feina, els rosers, lliures de pugó, tornaven a poncellar, els gladiols rebentaven el terra per tornar a lluir la seva exuberant inflorescència, i les hortènsies tornaven a gastar la ufana d'abans de la meua retirada. Em mirava el jardí, i em sentia curada.

Tot m'anava de cara. I per això, quan ahir el meu jardiner de confiança es va oferir per portar-me els sacs de terra compostada a casa, li vaig contestar amb un «ai-gràcies» d'aquells que mai no fallen. I és clar, un cop a casa, per agrair-li tanta amabilitat, el vaig convidar a quedar-se.

Jo rebuscava a la nevera i ell s'entretenia tafanejant la meua col·lecció de discos; en va triar un de la Joni Mitchell, i el va posar. Vaig obrir un priorat, i en vaig servir dues copes. Ell va elogiar la fúcsia de l'entrada, i quan li vaig dir que l'orquídia que es mirava era el cinquè any seguit que floria, em va dir que s'havia de tenir una sensibilitat especial per avivar-les.

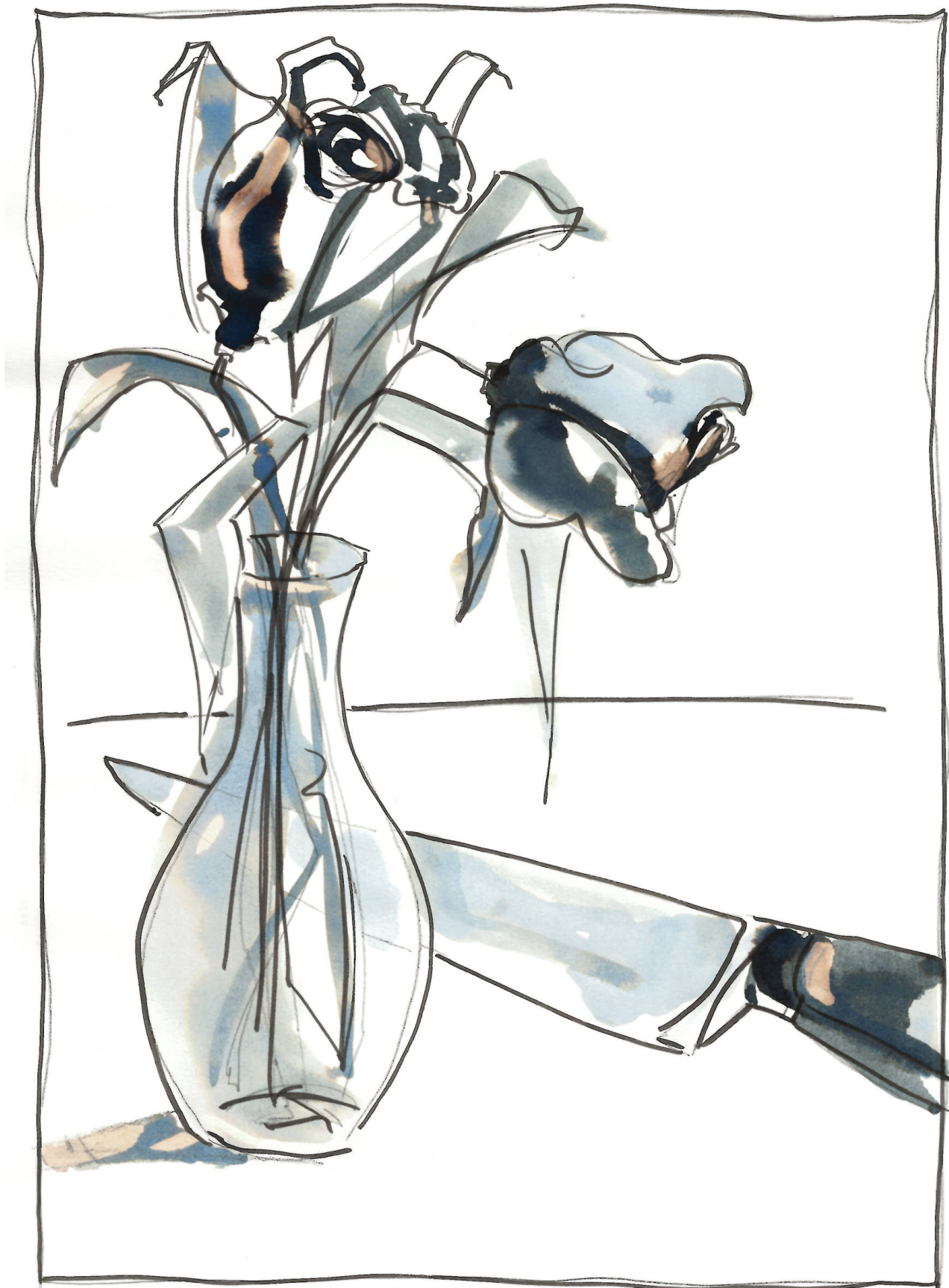
La veu càlida i trasbalsada de la canadenca ens sobrejolava entre riures i mitges confidències, mentre anàvem sopant i buidant la segona ampolla que acabàvem d'encetar. Quan vam haver acabat, no vam tenir temps ni de passar pel sofà.

Al passadís, de camí cap a l'habitació, mentre ens despullàvem l'un a l'altre, el jardiner va ensopegar amb el ficus, i carregat de vi com anava, s'hi va disculpar educadament —com si el ficus pogués entendre el que li deia—, i jo vaig riure tant que ell no va tenir més remei que mossegar-me el llavi, i després, la galta. Al llit va ser dolç, tendre i salvatge, i va considerar un encert els ramells de semprevives que presidien les tauletes de fusta clara, que havia comprat per refer-me de la davallada.

Aquest matí, però, quan m'he llevat ja no era al llit, i quan he entrat a la cuina, me l'he trobat mirant enfora, de cara a la vidriera, mal il·luminat per la tèbia claror de l'alba, com un Caravaggio d'estar per casa, i bufant la tassa de te calent, que encara fumejava. I just quan he pensat que tot plegat era més que adorable, per increïble que sembli, m'han sobrevingut les ganes de menjar-me'l.

Mentiria si digués que m'hi he resistit. No hauria servit de res; conec massa bé aquesta suor freda, el formigueig i les dents serrades. Un cop sentida la fiblada del plaer imminent de la sang trucant a la porta, ja tot flueix com un riu de desglaç precipitant-se per una cascada imparable.

He agafat el corró de cuina com si fos un bat de beisbol, i acostant-m'hi silenciosament pel darrere, li he engallat un bon cop a la nuca, i després, a la temple. I quan l'he tingut a terra i amb el cap esberlat, li he tret el cervell a làmines. L'he obert en canal, li he arrencat el cor per saltejar-lo amb all i julivert, i els ronyons, els he fet al xerès. He desossat el panxell de la cama, i l'he guisat seguint fil per randa la recepta de vedella amb bolets de la mare, per acabar menjant-m'ho tot, regat amb el priorat que, amb les presses d'ahir a la nit, ens vam deixar obert al damunt de la taula. I quan he acabat, mentre em jurava que aquesta seria l'última vegada, he fet un farcell de les seves despulles amb les estovalles, per enterrar-les al jardí, a l'ombra de les hortènsies; al costat de les del pare, i de les de tots els altres.

Il·lustració > **MARIA PUIG PARNAU** (Madremanya, 1989) és llicenciada en filologia catalana, treballa com a professora de català i francès, i li agrada molt escriure, llegir i també dibuixar. Actualment, els dijous a la tarda, dibuixa a la classe del professor Vicente Huedo a l'Escola Municipal d'Art (La Mercè) de Girona.